

Niterný žár, aneb částečné rozdvojení

Adéla Hamerská

Středa 22.01.2025

22:35

Narozena drobným jezulátkem s modrými kukadly a něžným úsměvem obklopeném rudými líci. Okamžik pohledu na bytí existence člověka vše převrátil, tělo v oné době prahlo po průměrném pobavení, zážitcích s přáteli, avšak vědomí bylo poskytnuto filozofickému následujícímu já.

Pochmurná mračna, ledové proudy z vnější krajiny skrze okenice vějí, vějí s pohlazením po jemné, křehoucké kůžičce s nitrem horoucím. Hledím na plectvo, vzhlížím vzhůru k nebesům, kdež se mi rozhled rozšíří k samotné celistvosti, bádám a bádám, avšak na židlích školního ohraničení. Zde chápání zálib mých touh třídní kolektiv přehlíží, nicméně se ku mne přitahuje pozornost od jednoho podobně smýšlející pedagoga, jenž mi učinil hrstičku naděje v následování rozsáhlého zaměření. Připadám si jako havran na bílém plátně, středobod, zároveň dítko plné vášnivé pouti, jež pátrá po vědeckých poznatcích, historických řádcích, literárních dílech a pouhého bytí, bytí s vnitřní rozepří a pravdou kdesi mezi realitou a iluzí nynějšího světa, iluzí vnějšího prostředí v unikání skutečnosti, tam kdež jedinec nasává odlišné perspektivy z přísunu čerstvého nadhledu za pomoci průzkumných chvil psychologického vnímání. Hrajeme, byť i já mám jeden tah za sebou, řada je na Vás, jakou cestou se vydáte mezi paralelním vesmírem.

Hraji lidskou hru – Žití.

Čtvrtek 23.01.2025

23:15

Tehdy, Jitřenka plápolala nad lidskými tlukoty, mého srdečního bití při nočním šlapání. Neslyšiv špitu, svitu neželala ani lampičku, byť najednou vtáhl mne kosmický proud, hvězdy, jež ku mne pravily a nitro sošně položené na travnaté lučině naslouchalo. Odbyla půlnoc, víčka skoro blizoučkému snění, nicméně bdím, bdím utápěná v sekundách, minutách, jež prchaly svižně, lampy zvolna tišily žár a zasněžená ves upadala do stavu, v němž je vědomí pánem. Mysl vžírána zaživa, obklopena vpichy filozofického hnutí s jediným střípkem záchranného bodu – poezie, lyrických i epických veršů plné strof s vášnivou, ale zároveň hlubokou a tajuplnou poutí. V počátku mne upoutal vesmír, zanechal zde chaos a nedopovězené otázky, jež obydlují vědomí celistvého mozku, jenže ač se to zdá melancholické – ÚŽASNÉ, zřít spojení a cítit vibrace částic po celém vnitřním nervovém systému? Posílám vděčnost pánu Bohu, cítit tuto energii, být její součástí, ač zápasím s porozuměním sebe sama. Vděčnost, pravit radostná slova druhým, více číňme!

Presouvám se k živým tvorům s lidskou duší, již dosti souhrnně přibývá... finanční krize, inflace, války, a to vše vcelku človíček přijímá do vlastních rukou. Důstojnost, hodnota v našich srdcích, chováme ji každý rozdílným způsobem a bojujeme za pravdu, jež vidíme z jiné perspektivy, jak ji vnímáme, možná iluze převlečena za podvodné mluvy propagandy a moci? Realita překrývá druhou, druhá sahá do třetí a výslednice spolčení? Kde bereme jistotu, byť je pravda pouze jedna jediná, a i přes rozepře bojujeme za fakta, jež už dávno padla v boji? Propojenost, pak chaos od vzniku Gáji samotné a lidstva, zvěře postupně vyhlazujícího sebe samu z nedostatku moci nenasytného obludária. Mladá s dechem čerstvým, pokryta vrstvičkou poezie, toť je trasa k menšímu úniku od masivních vyvrhelů. Bádám na pouti s doprovodem všemožných osobností, kupříkladu imponujícího básníka s rozbořem morálně závadných vlastností přiřazených do devíti kruhů, ale zmiňuji spíše sedm, poněvadž dva patří duším nevěřícího směru. Omámil mne pohledem na svět, studuji každičké zákoutí jeho osobního žití včetně vyhnanství, lásky k Beatrice a další. Inspiruji se, sepisuji básně na základě děl, jejichž rozpoložení putuje do konkrétních kruhů z nejznámějších Cocytus, poslední devíti kruh nebo Limbo, předpeklí, jímž doprovází postupně Danteho známý řecký básník Vergilius.

Táži se tedy, za koho mne svět má, kým se stávám? Mraziv dech při pomyšlení, zda odpověď nastane, než mi dech zčerná. I sám Havran, dílo pochmurné s hororovými prvky od básníka E.A. Poe mne uchvátil hravostí a napínavou formou, táži se zas a znova, kým jsem, komu mám pomoci, braši stinní? Utápím se v chaosu, bádám jako mladá spisovatelka, pouze vyčkávám na správný moment.

Hraji lidskou hru – Žití.

Sobota 25.01.2025

22:11

Vskutku pouze jediná dušička, pouze jediná dušička na této planetě. Nežiji roku 1666, nevyskytují se roku 2222, dýchám nyní vzduch 2025, píše se konec ledna. Táhne se zas a znova „Mohu mít tu čest poznat své meze, než mi dech vyhasne?“ Propadám se jámou, ale jedna věc tu nehraje, poznávám každíčký detail rozpoložení částíček, vracím se tam, neustálý cyklus. Ptám-li se sama sebe, kohosi složeného z kostí a mozku, ach jak, pověz kdosi nad mé chápání, jak? Vracím se opětovně, kdykoliv lampa uhasne s mými víčky při Jitřenčíným svitu, znova a znova. „Snad po mne odpověď dostati tvé touhy přejí si, kdosi nad mé chápání?“ Vlastníš celičkový okruh neb v hrstce vědomí pod kontrolu nezískáš, existence Tvá je tu či se marně utápím v lživých myšlenkách? Ach, tak emocionální!

Opakuji.

Hraji lidskou hru – Žití.

26.01.2025

17:30

Nejvěrnější je člověk k sobě samému, občas nás překvapí převrat nejbližších, pouhé hraní si s myslí ostatních a přebírání autority, nevidím meze, nevidím meze mezi lidstvem.

Hraji lidskou hru – Žití.